

Het staat in de Sterren

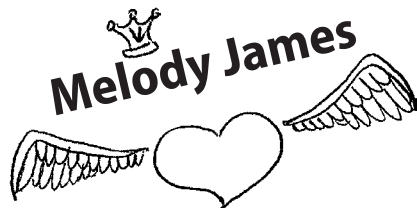

Melody James

Cupido stupido

Cupido stupido

Van Melody James verscheen eerder:
Het staat in de sterren – Hartenjager (1)

* * *
* *Het staat* * * *
* *in de* * * *
* *Sterren* * * *

Cupido stupido

1

‘Dit is het ergste dilemma aller tijden!’

Raaf laat haar boekentas op de vloer van mijn slaapkamer vallen en begint te ijsberen. ‘Ga ik als fashionista of als tutje?’

Ik klik het licht aan om de naschoolse donkerte te verdrijven. ‘Doe gewoon iets aan wat makkelijk zit.’ Ik dump mijn huiswerk uit mijn tas op het bed en doe heel achteloos. Raaf heeft geen idee dat ik een verrassing in mijn kledingkast heb verstopt. Ik klem mijn lippen op elkaar om een glimlach te onderdrukken.

‘Mákkelijk?’ Raaf windt zenuwachtig een lok van haar zwarte haar om een vinger. ‘Voor mij? Voor Jeff? Of voor hén?’

‘Hen’, dat zijn de ouders van Jeff. Ze hebben Raaf uitgenodigd om bij hen te komen eten. Het is de eerste keer dat ze zijn familie gaat ontmoeten en ze is niet gewoon zenuw-

achtig, ze is net zo doodsbenauwd als ze voor een bekerfinale in het Wembley-stadion zou zijn.

‘Je moet toch wel íéts geschikts in je kast hebben,’ zeg ik kalm.

Raaf staat midden in een stap stil. ‘Hoe weet ik nou wat “geschikt” is?’ jammert ze. ‘Ik heb ze nog nooit ontmoet! Misschien vinden zij een korset en een tiara wel “geschikt”.’

‘Heb je het aan Jeff gevraagd?’

Raaf haalt veel te snel adem. ‘Hij zegt gewoon dat ik mezelf moet zijn.’

Ze wappert met haar handen voor haar ogen, als een stel kolibries. Er beginnen tranen op te komen. ‘Maar ik weet helemaal niet wie dat is, mezelf!’

‘Je bent Rááá!’ Ik sla mijn armen om haar heen. Sinds ze verkering heeft met Jeff, een maand nu, heeft mijn beste vriendin het meisje in zichzelf omarmd zoals de winnaar van een spelshow de presentator omarmt. Ze is van een hardcore voetballer veranderd in een Disney-prinses, maar ze heeft nog steeds een paar modderige voetbalschoenen in haar rugzak zitten en is maar een kleedkamer verwijderd van haar voetbalshirt en stinkende sportkousen. Ik omhels haar nog steviger. ‘En dat betekent dat je fantástisch bent en dat Jeff heel blij mag zijn dat je zijn vriendinnetje bent.’

‘Echt?’ Ze kijkt me aan met hoopvolle puppyogen.

‘Echt.’ Ik knik beslist en loop naar mijn kast. De glimlach

om mijn lippen duwt mijn mondhoeken omhoog als ik een hanger tussen de op elkaar geperste kleren uit trek.

Er hangt een keurig tweed mantelpakje aan dat op gebreid mos lijkt. Lichtgroen, tot op de knie, gouden knopen, recht jasje. Het is het perfecte pakje voor een-eerste-ontmoeting-met-de-ouders. Ik heb een troep gepensioneerde fashionista's van me af moeten slaan in de kringloopwinkel.

'Ta-da!' Ik hou het omhoog zodat Raaf het kan bewonderen. 'Zo gauw ik dit zag bij de kringloopwinkel, dacht ik aan jouw bezoekje aan Jeffs ouders!'

Raafs mond staat open. Ze moet het volledige oma-aroma binnenkrijgen dat het tweed uitwasemt.

'Maak je geen zorgen,' stel ik haar gerust. 'De dame achter de toonbank zei dat het gestoomd is en dat je de geur er makkelijk uitkrijgt met een puf parfum en wat frisse lucht.'

'I-Ik weet niet wat ik moet zeggen,' stottert Raaf.

'Pas het maar aan.' Ik krijg zo'n gevoel dat Raaf niet erg onder de indruk is van mijn zorgvuldig uitgekozen outfit, maar dat geeft niet. We proberen haar te kleden voor ouders, niet voor een wild feest.

Behoedzaam neemt Raaf het mantelpakje aan en legt het op mijn bed. Als ze haar schooltrui uitdoet en het jasje aantrekt, duik ik de overloop op en roep naar beneden: 'Mam, zijn er nog chips?'

Mam is in de keuken aan het kletsen met mijn broertje

Ben. Ik kan ze horen lachen. Ben heeft taaislijmziekte en vorige maand werd ons gezin bijna verpletterd door een donkere wolk toen hij in het ziekenhuis werd opgenomen en voor elke ademhaling moest vechten. Het gaat gelukkig weer goed met hem, en nu schijnt de zon bijna elke dag kamerbreed.

‘Chips?’ herhaalt mam. ‘Wacht even.’

Een minuut later verschijnt Ben onder aan de trap met een dienblad vol chips, broodjes en twee glazen melk.

Ik grijns naar hem terwijl hij het blad voorzichtig naar boven draagt. Ben is negen jaar en nog steeds blij als hij de kans krijgt om te laten zien hoe groot en verantwoordelijk hij al is.

‘Bedankt, Ben.’ Ik neem het blad van hem over als hij boven is aangekomen. ‘Ik waardeer het zeer.’ Ik geef hem een natte kus op zijn hoofd.

Hij schudt me af en galoppeert weer naar beneden. Ik vind het heerlijk als hij net een heel normaal broertje lijkt – alsof hij niet ziek is en geen bergen fysiotherapie nodig heeft om zijn longen slijmvrij te houden, of medicijnen om de constante dreiging van een infectie af te slaan.

‘Bedankt, mam!’ roep ik over de trapleuning en dan banjer ik de slaapkamer weer in met het zware dienblad in mijn handen.

Raaf ziet eruit om door een ringetje te halen in haar lichtgroene pakje. ‘Het plan is om de moeder van Jeff te ont-

móéten,' zegt ze beschuldigend. 'Niet om op haar te lijken!'

Ze ziet eruit als een mevrouw: als een minipolitica. Als ik een rozet op haar scherp gesneden kraag zou spelden, zou ze waarschijnlijk de volgende gemeenteverkiezingen winnen.

Ik schuif het dienblad op mijn bureau. 'Niet slecht,' lieg ik. 'Oké, het verhult je figuur een beetje...'

'Verhult mijn figuur een béétje?' Raaf zet grote ogen op. 'Mijn taille is verdwenen en ik heb bobbel onder mijn óksels. Wie heeft er nou bobbel onder z'n oksels? En de kleur... de kleur...' Ze heeft er geen woorden voor.

Ik loop om haar heen. 'Het is iets koolachtiger dan ik dacht.' Ik vertel haar niet dat de kleur van het tweed haar gladde olijkleurige huid een ziekelijke groene zweem geeft.

'Ik lijk wel een pad!' Raaf staart vol ontzetting in de spiegel.

'Maar wel een goed opgevoede, respectabele pad,' zeg ik bemoedigend.

Raaf glimlacht.

'De soort van pad die ouders zouden goedkeuren,' zet ik door.

'Het is chic,' geeft ze toe. 'Ik wed dat Georgina Robin-Earl zich zo kleedt in het weekend.'

G-R-E zit in de zesde. Ze heeft haar eigen pony en gaat iedere paasvakantie skiën in de Pyreneeën.

'Mevrouw Simpson.' Raaf staart me met een ondeugen-

de blik aan en doet alsof ik de moeder van Jeff ben. ‘Ik heb jam voor u meegenomen.’ Ze steekt me een denkbeeldig potje jam toe en begint aanstellerig te praten. ‘Mama heeft dit jaar zo veel kruisbessen dat ze niet meer weet wat ze er-mee aan moet.’

Ik pak de onzichtbare jam aan en speel het spelletje mee. ‘O, Raaf, liefje. Wat aardig. Wat fijn om je te ontmoeten. Toen Jeff zei dat hij zijn vriendin mee naar huis zou nemen, was ik bang dat je zo’n feestganger was die je zo vaak op tv ziet.’

Raaf spert haar ogen open. ‘O gut, nee. Ik ben nog nooit naar zo’n wild feest geweest. En dat ben ik niet van plan ook.’

‘Dus je bent niet zo’n festivalganger?’ vraag ik wantrouwend. ‘Je brengt niet de hele zomer in een tent door met je haar in dreadlocks?’

‘We nemen weleens een picknick mee naar een sportwedstrijd.’ Raaf onderdrukt een giechel, ik kan het aan haar ogen zien. ‘Er is niks beters dan een broodje krabsalade achter in de Land Rover.’ Ze trippelt met een slap opgeheven handje naar het bed, als Assepoester op haar tenen in glazen muiltjes. Ik onderdruk een proestlach en ze gaat verder: ‘Vorig jaar op Ascot was pap de koelbox vergeten en moest mam warme gin drinken uit een theekopje.’

‘Voorzichtig, liefje!’

Raaf laat zich behoedzaam op het bed zakken, en ik duik

naar voren en pluk een kussen achter haar rug vandaan. ‘Straks plet je de chihuahua nog!’ Ik wieg het kussenhondje in mijn armen. ‘Lieve, kleine Bubbels. Ze moet nog steeds bijkomen van die keer dat Jeff haar voor een voetbal aanzag en haar over de schutting schopte.’ Liefdevol aai ik het kussen en ik onderdruk een giechel. ‘Ik denk dat Jeff doeltrappen aan het oefenen was, want die arme Bubbels vloog over drie tuinen voordat ze in het zwembad van de Robinsons neerkwam.’

‘Neeeeee!’ Raaf barst in lachen uit en glijdt met een bons van het bed. Ze grijpt hulpeloos naar haar zij. ‘Stop!’

‘Arme Bubbels!’ Gillend van het lachen stort ik naast haar neer, en ik krijg het beeld van een laag overvliegende chihuahua niet meer uit mijn hoofd.

Als de slappe lach langzaam minder wordt, krijg ik een idee. ‘Kom op!’ Ik ga rechtop zitten en trek aan haar arm. ‘Laten we het eens echt proberen.’

‘Wat?’ vraagt Raaf. ‘Een chihuahua wegschoppen?’

‘Nee, idioot! Een rollenspel! Dat geeft je de kans om te oefenen. Geen grapjes deze keer. Ik doe alsof ik Jeffs moeder ben.’

Raaf fronst zenuwachtig.

‘Maak je geen zorgen,’ stel ik haar gerust, ‘Ik doe het rustig aan.’ Ik krabbel overeind en trek mijn rok recht. ‘Raaf, liefje.’ Ik steek mijn hand uit. ‘Wat fijn om je te ontmoeten. Jeff heeft het al weken nergens anders meer over.’

‘Echt?’ Raaf gaat staan en pakt mijn hand voorzichtig aan. Ik schud hem hartelijk. ‘Absoluut! Het is al weken van “Raaf dit” en “Raaf dat”. Vind je het goed als ik je Raaf noem, of wil je liever dat ik Rebecca tegen je zeg?’

‘Eh... uh...’ Raafs gezicht betreft en ze kijkt verward.

‘Zeg tegen haar dat Raaf prima is,’ sis ik, even uit mijn rol.

‘R-Raaf is prima,’ stamelt ze.

‘Goed. Fijn. Noem mij maar Mary.’

Raaf knippert. ‘Heet ze zo?’

‘Nu wel,’ is mijn kordate reactie. ‘Ga zitten.’ Ik klop op het bed en wacht tot Raaf gaat zitten. Dan loop ik naar het dienblad. ‘Wil je een beker melk, Raaf?’ Ik pak een glas van het dienblad en bied het haar aan.

‘Ik heb niet zo’n dorst,’ antwoordt Raaf.

‘Broodje?’

Raaf schudt haar hoofd. ‘Geen trek.’

‘Echt niet? Een meisje in de groei, zoals jij?’ Ik pak een broodje voor mezelf en plof naast Raaf op het bed. ‘Je bent toch niet zo’n rare eter, of wel?’

Raaf schudt haar hoofd.

‘Vegetariër?’ vraag ik. ‘De dochter van vrienden van ons is net vegetariër geworden. Arme stakkers. Moeten elke avond vegaburgers bakken. Ze eet niks anders.’ Ik neem nog een hap van mijn broodje. Kaas met mosterd. Mijn lievelings. ‘Waar woon je?’

‘Mulberry Lane.’

‘Echt?’ Ik slik. ‘Welke kant? Crook Street of Tottington Street?’

Raaf wrijft over haar neus. ‘Zo’n beetje in het midden.’

‘Hmmm.’ Ik prop de rest van het broodje in mijn mond. ‘Weet je zeker dat je geen trek hebt? Die broodjes zijn erg lekker.’

‘Nee, bedankt, mevrouw Simp...’ Raaf verbetert zichzelf. ‘Máry. Ik heb net gegeten.’

‘Echt?’ Ik frons. ‘Had Jeff niet verteld dat we zouden gaan eten?’

Raaf kijkt verward. ‘Jawel.’

‘Het lijkt een beetje onnadenkend om van tevoren al te eten.’

‘I-Ik... eh...’

Terwijl Raaf een antwoord zoekt, ga ik door. Ik zit nu echt helemaal in mijn rol. Het is leuk om een bazige tante van middelbare leeftijd te spelen. ‘Laat maar. We kunnen wat je niet eet altijd nog aan de voedselbank doneren. Ik hoor dat ze daar nooit genoeg hebben.’

Raaf zit naast me te trillen als een totaal verwarde terriër. ‘Toen ik zei dat ik al had gegeten, bedoelde ik alleen een zakje chips in de bus. Ik weet zeker dat ik zo weer trek heb. Ik ben gewoon een beetje zenuwachtig.’

‘Zenuwachtig, liefje?’ Ik geef haar een spectaculair verbaasde blik. ‘Om ons te ontmoeten? Heeft Jeff gezegd dat we monsters zijn of zo?’

‘Nee, nee! Jeff heeft helemaal niets gezegd.’

‘Anders was het wel erg teleurstellend.’

‘Echt...’ Raaf balt haar vuisten. ‘Hij heeft niets gezegd.’ Ik merk dat haar verwarring zich verhardt tot irritatie, maar ik neem geen gas terug. Ik wil dat ze overal op is voorbereid.

‘Heeft hij het helemaal niet over ons gehad? Helemaal níets over ons verteld?’ Ik werp haar een gekwetste blik toe en ga dan snel over op iets anders. ‘Dus jij voetbalt?’

‘Ja, voor de school.’

‘Jeff speelt regionaal.’

‘Ik ga naar de selectietraining voor het regionale team,’ zegt Raaf snel.

‘Dat is mooi, liefje. Maar dan stop je wel een heleboel tijd en energie in iets wat niets gaat opleveren.’ Raafs ogen schitteren van verontwaardiging, maar ik ga door. ‘Een meisje kan toch nooit profvoetballer worden?’ Ik weet dat Raaf haar hele voetbalcarrière al heeft uitgestippeld, maar de moeder van Jeff niet. ‘Je kunt die tijd toch veel beter aan je schoolwerk besteden? Dan kun je later een leuk baantje krijgen, secretaresse of zo.’

‘Secretaresse of zo?’ De vonk in Raafs ogen wordt een vlam van woede. ‘Dit is de eenentwintigste eeuw, mevr... Mary! Vrouwen worden advocaat en chirurg en directeur tegenwoordig!’

‘Goed om te horen dat je ambitieus bent, maar als je een-

maal getrouwd en gesetteld bent, dan wil je je gezin toch zeker vooropstellen?’

Raaf springt op. ‘O! Mijn! God!’ Ze is woedend. ‘Jij wilt gewoon iemand om het huishouden voor je zoon te doen en je kleinkinderen te geven! Net als in die ouderwetse boeken die we op school lezen! Ik ga écht niet als huisvrouw eindigen.’

Ik kijk haar onschuldig aan. ‘Dat was anders goed genoeg voor mij.’

‘Is dat zo?’ Raaf zet haar handen in haar zij. ‘Nou, het is niet goed genoeg voor mij. Je zou in de negentiende eeuw moeten worden opgesloten, waar je thuishoort! Als je een schattig huisvrouwje voor je beminde zoon zoekt, zoek dan maar ergens anders, want ik ga dat niet worden, jij stomme ouwe koe!’

Ze is zo rood als een biet en heeft een wilde blik in haar ogen. Ze ziet er zo grappig uit! ‘Wauw, Raaf!’ zeg ik lachend.

Raaf slaat vol afgrijzen haar handen voor haar mond. ‘Ik heb Jeffs moeder net uitgescholden voor stomme ouwe koe!’

‘Misschien kun je dat beter voor de tweede ontmoeting bewaren?’ stel ik voor.

‘Waarom zat je me dan ook zo te pushen!’ Raaf briest als een woedende stier. ‘Mevrouw Simpson gaat me echt geen kruisverhoor over het huwelijk afnemen.’

Ik glimlach liefjes naar haar. ‘Ik wilde gewoon zeker weten dat je overal op bent voorbereid.’

‘Gemma!’ Raaf pakt de kussenhond en begint me als een dolle te slaan.

Ik duik lachend onder mijn dekbed. ‘Doe die arme Bubbels geen pijn!’

‘Ik heb niks aan jou!’ gilt ze en ze blijft me slaan met wat net nog een chihuahua was.

Als ze ophoudt met meppen duik ik weer op. ‘Sorry, Raaf.’

Ze begint weer te ijsberen. ‘Ik ben een hopeloos geval. Ik ga het verpesten, ik weet het zeker.’

‘Helemaal niet.’ Ik spring op. ‘Je gaat het geweldig doen, en mevrouw Simpson is natuurlijk heel aardig en jullie kunnen het vast heel goed vinden samen.’ Ik ijsbeer met haar mee, springend over de kleren en de boeken waar de vloer mee bezaaid ligt.

Raaf zakt op het bed neer en laat haar hoofd in haar handen vallen. ‘Waarom moet ik Jeffs ouders eigenlijk ontmoeten?’

‘Ik denk dat hij nog wel wat langer verkering met je wil,’ zeg ik met een glimlach.

Raaf kreunt en laat zich achterover op het gekreukte dekbed vallen. ‘Ja, nou, misschien verandert hij wel van mening nadat ik zijn moeder voor stomme ouwe koe heb uitmaakt.’

‘Dat doe je heus niet.’ Ik plof naast haar neer en geef haar een broodje. ‘En hij ook niet. Het komt allemaal goed.’

Raaf gaat rechtop zitten, neemt een hap en staart al kau-

wend hopeloos voor zich uit. ‘Misschien kan Jessica Jupiter deze week iets in Jeffs horoscoop zetten, vragen of hij meellevend en begripvol wil zijn als een geliefde iets stoms zegt.’

‘Goed idee,’ zeg ik instemmend. ‘Voor de zekerheid.’ Jessica Jupiter is mijn alter ego – ik schrijf onder haar naam de horoscoop in de webkrant van school. Het is het onnozelse baantje van de krant, veel minder cool dan dat van Will Bold, die de hoofdartikelen schrijft, of Jeffs rol als sportverslaggever. Zelfs de saaie Barbara Tweed heeft een beter baantje dan ik, met haar hersenloze stukjes over ‘lifestyle’. (De meest wereldschokkende tot nu toe: *Twintig manieren om je locker optimaal te benutten*, *Gedragcode: beleefdheid in de klas* en *Top tips om je schriften te pimpen*.) Gelukkig weet alleen Raaf maar dat ik Jessica Jupiter ben. Ik zou me doodschamen. Ik was bij de redactie van de webkrant gegaan als eerste trede op de ladder van mijn journalistieke carrière. Het zou de regel in mijn cv zijn die me een baantje als stagiaire bij de plaatselijke krant ging bezorgen; de plaatselijke krant zou leiden naar een landelijke krant en binnen vijf jaar zou ik mijn eigen rubriek hebben en internationale prijzen winnen. Mijn hoofd vult zich met mijn lievelingsfantasie – om me heen het enorme toneel, voor me het publiek, glinsterend in het donker, en ik sta op het podium en neem de prijs voor Journalist van het Jaar in ontvangst.

Raaf stoot me aan en geeft me een glas melk. ‘Gelukkig

staat Jessica Jupiter aan onze kant.’ Ze neemt een romig slokje uit haar glas en likt dan haar melksnor weg. ‘Zonder haar had Jeff mijn shirt met nummer tien misschien nooit opgemerkt.’

‘Jessica’ had in Jeffs horoscoop geschreven dat het cijfer tien zijn leven zou veranderen. En hij vroeg haar mee uit toen hij het op Raafs voetbalshirt zag staan na haar winnende doelpunt in de finale van het bekertoernooi van de derde klas. Het was een geweldig resultaat voor Jessica, en ik was dolblij dat ik mijn beste vriendin had kunnen helpen het vriendje van haar dromen te scoren.

Ik denk aan de horoscoop van deze week. Hij is al bijna af, maar heb Kreeft en Vissen tot het laatst bewaard. Jeff is een Kreeft – en nu weet ik wat ik moet schrijven. Maar Vissen is lastiger. ‘Ik weet niet wat ik voor Savanna moet schrijven,’ zeg ik tegen Raaf.

‘Vissen?’

‘Ik wil de voorspelling van deze week gebruiken om haar te waarschuwen.’

‘Voor LJ?’

Ik knik en we nemen allebei een slokje melk.

‘Denk je dat ik me ermee moet bemoeien?’ vraag ik. ‘Stel dat we ongelijk hebben over LJ.’

‘Hadden we ongelijk bij Josh?’ helpt Raaf me herinneren.

‘Nee,’ geef ik toe. Josh was Savanna’s vorige vriendje en toen ik hem achter de fietsenstalling had zien zoenen met

Claire Leeson, had ik Savanna via Jessica's horoscoop gewaarschuwd dat ze hem niet kon vertrouwen.

'Je hoeft LJ niet af te kraken,' zegt Raaf. 'Misschien moet je alleen laten doorschemeren dat "de nieuweling" zijn reputatie als coolste jongen van de school eerst moet verdienen.'

LJ is een vierdeklasser die net van een school in Amerika naar Green Park High is gekomen. Iedereen behandelt hem alsof hij een god is en hij geniet er met volle teugen van. Hij laat geen kans voorbijgaan om te vertellen dat hij in Amerika model is geweest – en gaat stilzwijgend voorbij aan het minder glamoureuze feit dat hij vooral heeft gewerkt voor catalogi en één keer een advertentie voor hondenvoer heeft gedaan. Als je hem door school ziet paraderen, zou je denken dat hij de laatste drie jaar op een catwalk in New York heeft doorgebracht. En hij bekijkt zichzelf in de weerspiegeling van elke deur en elk raam waar hij in al zijn glorie langsloopt.

'Bleh!' Ik trek een gezicht en vraag me af wat Savanna in vredesnaam in hem ziet. Hij is knap, maar dat weet hij veel te goed. 'Waarom gaat ze niet met Marcus uit? Hij is al tijden verliefd op haar en hij is echt lief.'

'Savanna wil per se een vierdeklasser scoren.' Raaf haalt haar schouders op.

Ik kijk haar van opzij aan. 'Het komt niet vaak voor dat een derdeklasser verkering heeft met een vierdeklasser.'

Ze denkt meteen aan Jeff en grinnikt. ‘Ik heb die derdeklassers-onzichtbaarheidsmantel wel afgeschud, hè?’

‘Je hebt ons allemaal hoop gegeven,’ zeg ik. De derde is waardeloos. Je bent niet de oudste en niet de jongste. Je doet geen examen en mag niet in de kantine werken. Vierdeklassers zien derdeklassers meestal niet staan. Ik weet dat beter dan de meesten – alle andere leerlingen bij de schoolkrant zijn vierdeklassers en ze doen het grootse deel van de tijd alsof ik er niet ben. Als ze me al opmerken, geven ze me een idioot klusje dat toevallig moet worden gedaan. En Cindy – onze hoofdredacteur en de IJskoningin van de school – is de enige die weet dat ik de sterrenbeeldkrabbelaar ben, omdat zij me dat stomme baantje zelf heeft gegeven.

De enige die me behandelt alsof ik echt kan lezen en schrijven is Sam Bay, de muziekverslaggever van de krant. Hij heeft me zelfs een keer meegevraagd voor een milkshake, maar dat was volgens mij alleen omdat hij medelijden met me had omdat Ben ziek was geweest. Ik zei nee, natuurlijk. Ik ben geen zielig geval, en ik wilde naar Ben, dus ik moest de bus naar het ziekenhuis halen.

Raaf drinkt haar glas luidruchtig leeg. Ik schrik op uit mijn gedachten.

‘Dus wat gaan we voor Savanna schrijven? Sorry.’ Ze verbetert zichzelf. ‘Wat gaat Jéssica schrijven? Gaat ze Savanna de waarheid over LJ vertellen?’

‘Dat gaat ze wel proberen,’ beloof ik. Ik krijg een knoop

in mijn maag bij de gedachte dat ik de rest van het schooljaar horoscopen moet schrijven. ‘Maar ik denk niet dat ik iedereen nog veel langer ga helpen met die horoscopen.’

Raaf trekt haar wenkbrauwen op. ‘Waarom?’

‘Omdat ik een plan heb,’ zeg ik en ik pak nog een broodje. ‘Een plan om Jessica voorgoed uit mijn leven te bannen.’

Met dank aan Kate Cary

www.defonteinmeidenboeken.nl

Oorspronkelijke titel: *Signs of Love. Stupid Cupid*

Verschenen bij Simon & Schuster UK Ltd.

© 2012 Hothouse Fiction Limited

Voor deze uitgave:

© 2017 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Hanneke Majoor

Omslagafbeelding: Shutterstock

Illustraties: Laura Hope

Omslagontwerp: Miriam van de Ven / Nicola Theobald

Grafische verzorging: Text & Image

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4298 7 (e-book 978 90 261 4299 4)

NUR 283, 284